

Treenighetssøndag

Fjellhamar kirke 11. juni 2017

Matteus 28,16 - 20

PREKEN

Å, KJÆRE BARN KOM HJEM

I dag har vi hørt prekenten to ganger allerede, og det holder. Men, altså: 11 vanlig arbeidsfolk - bønder, fiskere, håndverkere, bankmenn – får beskjed om å fortelle om Jesus til alle folkeslag i hele verden! Han skal være med dem alle dager, ja, men allikevel: Ikke internett, ikke telegraf, ikke bil eller tog. Kun egne ben og munn til munn. For en oppgave! Selv om kirkehistorien har mye rart å fortelle om, så er vi altså her i dag: Langt nord i Norge i år 2017, og forteller videre den sammen historien og troen. De 11 har lyktes langt på vei! Eller Jesus har lyktes.

Men hvorfor var det så viktig at alle skulle tro på Jesus og ikke noe annet? Vi hørte lest fra 5 Mos

6,4, som er den jødiske trosbekjennelse, at *Herren er vår Gud, Herren er en*. Med Jesus gjelder det ikke bare det jødiske folket, men hele verden. Det er en Gud og han er alles og vår Gud. Med Jesus sa hvorfor selv, han sa jo ”gå derfor”. Og derfor er fordi han har fått all makt i himmel og på jord. Vi kunne sagt mye om det, men det viktigste å si om Jesu allmakt ligger i evangeliet.

Kort fortalt med broillustrasjonen: I begynnelsen var Gud og mennesker tett sammen. De gikk kveldstur sammen i Edens hage står det. Så spiste Adam og Eva av treet som ga kjennskap til godt og vondt, og de klarte ikke å holde det vonde fra seg. Mens Gud bare er god, ble mennesket fra nå av delt mellom godt og ondt slik vi alle kjenner det. Men da kunne ikke mennesket være i Guds hage, Guds himmel, hvor det bare skal være godt. De ble skilt fra hverandre og det ble en uendelig kløft i mellom, som menneskene ikke kunne komme over. Fra første stund ble det skapt en sang i Guds indre: Å kjære, barn kom hjem. Sigvart Dagsland har nydelig sang om dette som du kan høre hjemme senere i dag. Det var en løsning, Gud måtte selv

bygge en bro som innebar et oppgjør med det onde som på så mange måter herjer i menneskenes liv og verden. Derfor kom Jesus, levde selv uten synd og tok straffen for alle mennesker, sonet synden, og bygde en bro så vi, Guds kjære barn, gjennom Jesus kunne komme hjem til Far. Et annet bibelvers vi leste i dåpen, Joh 3,16, sier det sånn: *”For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn den enbårne så hver den som tror på han ikke skal gå fortapt men ha evig liv.”*

Her er Jesu allmakt. Han er alle menneskers frelser, brobygger, hjem til Gud vår Far. I dåpen i dag ble tre broer til åpnet hjem til Gud vår Far. Det er stort. Og det er svaret på hvorfor Jesus ga de elleve disiplene og alle som siden har blitt disipler helt frem til oss dette oppdraget: For å frelse verden og bringe alle Guds kjære barn hjem igjen.

ET HOVEDVERB - TRE PARTISIPPER

Misjonsbefalingen, eller dåpsbefalingen, som disse versene kalles har et hovedverb og tre partisipper. Hovedverbet er mathetevein – å gjøre disipler. Sentrum er å gjøre folk, deg og meg til etterfølgere

av Jesus. Det er kjernen. Det vil si mer enn passiv tro og tilslutning, men til aktiv etterfølgelse som prøver etter beste evne og ligne læreren. Det er ikke resultatet som teller, det er hjertet som vil prøve.

De tre partisippene er gående, døpende og lærende. For å gjøre folk til disipler skal vi altså aktivt gå, bruke bena, oppsøke, jobbe. Det gjør de som er disipler allerede, de går ut. De som skal bli nye disipler må gjøre to ting: De må bli døpt og lære om Jesus og hans lære. Og på en sånn måte at de holder, etterlever, det Jesus lærte. Jesu lære, som vi finner i bibelen, den trenger vi hele livet på stadig og bli bedre kjent med. Men kjernen er fort sagt, men ikke fort gjort: *”Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og hele din sjel og all din makt, og din neste som deg selv.”* Eller et annet sted: *”Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre.”* Kjærligheten er oppfyllelsen av Guds vilje. Fort sagt, som sagt, men ikke fort gjort.

GJØR FJELLHAMAR MENIGHET JOBBEN?

Som jeg sa i starten av gudstjenesten så avslutter vi nå festhalvåret med hendelser i Jesu liv – jul, påske

og pinse. Nå er det arbeidshalvåret, kirkens halvår. Og her har vi jobben servert allerede: Gjør folk til disipler ved å gå til dem, døpe og lære dem.

Er det det vi driver med i Fjellhamar menighet?

Langt på vei, selv om vi stadig tar omveier og roter det til. I dag har vi døpt tre barn. Vi døper også konfirmanter og av og til voksne. Check? Tre døpte i dag av ca 75 i året i Fjellhamar, rundt 60% av årskullet. Dåpstallene har falt, så på en måte er det ikke check, vi ønsker å døpe flere. Men vi ønsker å døpe de som ønsker å bli døpt. Og det merker jeg har endret seg på 20 år. Litt færre døpes, men vi døper fremdeles veldig mange og de som døpes har et generelt sett et klarer ønske om å bli døpt.

Hva med å lære om Jesus og hans lære? Jeg er godt i gang her. Vi gjør det på G2 senere i dag, på Kjlrn ungdomsklubb, Tweens, Seniortreff, Supertirsdag, søndagsskole, på sykehjem, i begravelser og bryllup, og ikke minst i smågruppene. Vi gjør det i Latvia som vi skal høre mer om siden. Vi har egne pedagoger, i tillegg til prestene, som skal lære opp alle som er døpt, Karine, Øystein og Espen. De har krabbekveld, 4-årsbok, lysvåken, konfirmanter,

ledertrening med mer. Så vi driver nå på så godt vi kan. Men lærer vi å holde, og etterleve, det vi lærer? Vi strever noen og enhver. Der må vi ransake oss selv, hver og en. Og med kjærlighet som kjernen i Jesu lære og Guds hjerte, er alt av omsorg, godhet og tjeneste for hverandre i familie, blant venner, i nabolag og ut i verden, å holde Jesu lære. Vi har mye å lære av Jesus hele livet, og det er mange på Lørenskog som må få høre, så vi får jobbe trøstig på.

SNAKK OM TRO – JOBB NUMMER EN

Men hva med det første partisippet? Gående, eller de som går. Det er de som går som gjør andre til disipler. De som går, de som vil bidra, de som vil følge Jesus. De er gående. Det er et viktig siste steg i det å holde det Jesus har lært. Å gå til andre og lære videre det jeg har lært. Smått eller stort. For det er ingen som er bedre til å gjøre de folka du henger med, de du omgås, til disipler, enn du som kjenner dem. Og igjen som best vi kan. Selv er jeg ikke særlig flink til det når jeg ikke kan gjøre det i jobben som prest.

I staben har vi snakket mye om at mange liker Fjellhamar menighet. Babysang, supertirsdag, kjellern, konfirmasjon, seniortreff, julegrantening, gratisuka, fine gudstjenester når man er der med dåp, osv. Det er vi veldig glad for, at folk i stor grad trives med det vi driver med og gjør. Men vi ønsker at flere skal gjøre noe mer enn å like.

Mange av de som liker oss er døpt, mange av de har lært en del om Jesus, litt uvisst hvor mye de husker. Men en del har fått med seg det viktigste kjærligheten. Men mange er usikre på om de tror. Og er usikre på om de hører til. Vi i staben ønsker å bli flinkere til å snakke om tro. Vi tror folk synes det er fint og noe de egentlig kan tenke seg å prate om. Men det er vrient og kommer i gang, og passer sjeldent. Hvis vi som har kommet frem til en tro ikke snakker om det, hvem skal gjøre det da? Folkens; nå starter arbeidshalvåret, og det å snakke om tro, invitere til kirken hvor det snakkes om tro, er kanskje den jobben vi må ta mest tak i.

MEN NOEN TVILTE

Jeg er ikke så flink til det, og jeg tenker det er mange her som føler at jeg som har en så skjør tro

har jo ikke noe å bidra med. Til deg, eller til oss har jeg en ting å si: La du merke til hva som ble sagt om disiplene når de møtte Jesus og fikk dette oppdraget: ”*Men de elleve disiplene dro til Galilea, til fjellet der Jesus hadde sagt han ville møte dem. Og de de fikk se ham, falt de og tilba ham; men noen tvilte.*” Men noen tvilte! Her er vi ved den store finalen: Jesus viste seg for disiplene etter at han var drept og blitt levende igjen. Rett før han ble tatt opp til himmelen så ga han oppdraget om å gå til alle folkeslag. Alt er på sitt mest fantastiske, og så står det: Men noen tvilte!

En ting er hvilken troverdighet det gir til bibelfortellingen. Hvorfor ta med det hvis du skal overbevise folk om Jesus? Det er ingen punchline, akkurat. De tar det med fordi det var sant. Og hva sier det om det andre de forteller? Evangeliene forteller om disipler som ikke skjønner noe, som er redde, svikter og som altså tviler i selve finalen. Og det er viktig å merke seg at det kommer ingen engel fra himmelen og slår dem ned. Ikke et ord lyder om at de må forsvinne fordi de virker demoraliserende. Nei, de får bli der. Ja, mer enn det. De får

oppdraget like fullt som de som kaster seg ned og tilber. Nå skal jeg slutte, og har ikke tid til å si noe om tvil. Men Jesus tåler det, ja, skjønner det. Og han spør også oss som kan tvile, om vi vil være med. Jobben er stor, alle trengs. Vi skal fortelle alle Guds kjære barn om broen Jesus har bygget hjem til Gud vår Far. Vi skal døpe, og lære hverandre om Jesu lære. Vi skal holde læren som er å leve i kjærlighet. Vil du være med? Bølgen ruller videre. Den startet med 11 menn. Her er vi med tro og tvil. Nå er stafettpinnen vår. Nye dåpsbarn må bli kjent med Jesu frelse og lære. Jeg sier bare: Verden trenger Jesus, og Jesus trenger faktisk deg og meg.